

tage imod Udnævnelser, skulde have den Virkning, at Hans Majestæt selv maatte skulde belembes med en saadan Person, hvormod en saadan Udnævnelse ikke burde betyde Mindet, end at den Vedkommende, naar han kom til Keiseren af Kina eller Brasilien, hvem det nu var, der havde udnævnt ham, da havde Lov til at komme ind for de derværende Majestæter i den Rækkefølge, som de daværende Forskæmter foreskrev. Jeg synes derfor ikke, at man skulde gjøre Stort ved denne Sag. Man skal sørge for, at Rang, Titel etc. ikke faar Noget at betyde her i Landet, og heri kan jeg være enig med den ærede Forslagsstiller, hvormod jeg ikke kan finde det billigt, at Eligt skulde have en saa stor Betydning, at det skulde udelukke en stiftelig Borger her i Landet fra at faae en Embedsstilling. Det er jo ellers rart, at vort Land frembringer saadanne berømte Mænd, at de endog tilbringe sig Opmærksomhed paa den anden Side af Oceanet, saaledes at en eller anden af de derværende Monarker finder sig i den Nødvendighed at maatte hævde dem med at give dem en Kammerherrenspjælle eller Afgang til Søffet i det Sele enten ad Hoved- eller Bagtrappen. Det forekommer mig, at det vilde være Uret, siger jeg, at forhindre en saadan god Borger her i Landet fra at kunne nyde de almindelige Borgerrettigheder og tage imod et Embede, som han for øvrigt er kvalificeret til, fordi han havde udmærket sig i den Grad, at han ikke kunde blive fri for at blive hævdet af et andet Lands Monark, og ligeledes forekommer det mig, at det vilde være et for stort Indgreb i de almindelige Borgerrettigheder, naar det, at en Mand har en dansk Titel, skulde medføre, at han saa heller ikke maatte ansættes eller forfremmes i Statens Tjeneste eller forflyttes til et større Embede, kort sagt, her er visse Gebeter, hvor jeg ikke kan følge den ærede Forslagsstiller. Derimod kan jeg godt følge ham i Hovedsagen, nemlig deri, at vi maa sørge for, at der her i Landet ikke trods Grundloven er en Klasse af Mennesker, som i Virkeligheden kommer til at nyde Forrettigheder paa andre Medborgeres Beføstning. Det er dette, jeg er imod; deri er jeg enig med den ærede Forslagsstiller, og jeg er overtydet om, at det er Tjælsken heraf, som har bevæget ham til overhovedet at rejse denne Sag. Man kan nu sige saa Meget, man vil om, at dette ikke er Tilfældet, saa er det dog Noget, som vi hver Dag se, naar vi kaste Blikket lidt omkring paa, hvad der bestaar her i Landet af personlige Forhold, at en Mand's Titel og Tjælsforhold ved mange Leiligheder komme til at udøve en aldeles uberettiget Indflydelse til Præjudice for andre Borgere. Jeg vilde med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde faae Ende paa dette Onde, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) omtalte var til Stede her i Landet, sige: Lader os sørge for, at den Anskuelse mere og mere udbreder sig, at en Mand's Færd

ikke afhænger af det Stempel, der bliver sat paa ham, eller af et Legn, der hænges udenpaa ham, men derimod af, hvor vidt han viser sig som en Mand, der kan opoffre sit Eget for det almindelige Bedste, og hvor vidt han søger med sine Kræfter at gjøre sig gavnlig for sine Medborgere. Kort sagt, lad Almennyttens og en hæderlig Karakter være det, der stempler Manden som den, der har Adkomst til en Anerkjendelse hos sine Medborgere, og lad ikke en Ussjelvtyg, fordi han kaldes Greve eller Baron, komme til i Menigmands Anskuelse at nyde en Forret, saaledes at det synes, at et Hæderædeløb ikke kan dirigeres rigtig, uden at det skal være af en Greve eller Baron. Lader os arbejde paa mere og mere at udbrede en saadan Anskuelse i Befolkningen, saa bortfalder det Demoraliserende ved at se en Titel- og Rang-uddelelse, som Mange tage Forargelse af. For mig er dette i øvrigt aldeles ligegyldigt, for mig maa man uddele saa Meget, man vil af Ordener, Titler og Rang, det kunde aldrig falde mig ind at misunde dem, som ere lykkelige derved. Det kunde heller ikke falde mig ind, at vi skulde sætte os i det Banrygte, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) yttrede, at vi vilde komme i, naar vi rørte ved denne Sag, nemlig at vi skulde være mere republikansksindede, end godt var, naar vi kunde ønske at røre ved dette, som han kaldte et kongeligt Prærogativ. I 1848 var Tiden saaledes, at man her i Danmark ikke lod sig friste til at afflatte disse Ting. Mine Herrer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds sagde, at Tiden ikke var reaktionair; det forekommer mig, at det ærede Medlem selv staar saa langt tilbage med Hensyn til det, Mange af os Andre anse for Fremskridt, at han maatte ikke har kunnet mærke, hvorledes Tiden er; men jeg tror, at Enhver, der ellers lægger Mærke til, hvad der passerer i Verden, vil sige, at, er der nogen Tid, som maa siges at være reaktionair, saa er det den nuværende. Det forekommer mig derfor, at man ikke skal gjøre mange Ophævelser om Ting, som man selv kalder Lapperier eller Smaa-ting, men at man bør holde sig til det, som er det Væsentlige og Vigtige, og her er mange vigtige Ting, som man ikke har kunnet faae satte igen-nem. Lad os tage den Paragraf i Grundloven, som følger efter den, der omhandler Adel, Titel og Rang og se, hvorledes den er bleven behandlet her i Thinget. Har man her kunnet faae gjort Ende paa Lehn, Stamhuse og Tjælskommisær, eller endog blot faaet sat en Begrænsning derfor ved dette Aarhundredes Slutning? Nei, det have vi ikke kunnet, og dog ligger der deri ganske anderledes vigtige Spørgsmaal for end i den Sag, vi her i Dag behandle. Jeg for mit Vedkommende skal altsaa ønske, at dette Lovforslag gaar videre, og at man deraf borttager Noget, som ikke er videre vigtigt, og derimod fastholder det Vigtige og Berettigede, som virkelig findes deri, og søger at